

Sygn. akt VI Ga 223/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Bober

Sędziowie: SO Anna Harmata (spr.)

SR del. Witold Olech

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: W. Z.

przeciwko: J. Ż. i E. Ż.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt V GC 1397/12

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanych J. Ż. i E. Ż. solidarnie na rzecz powoda W. Z. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych)
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt **VI Ga 223/13**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 listopada 2013 r.

Pozwem z dnia 13 czerwca 2013 r. W. Z. wniósł o zasądzenie od E. Ż. i J. Ż. kwoty 51. 891,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, iż żądana kwota wynikała z faktur VAT, wystawionych w okresie 4.12.2007 r.-14.01.2008 r., które zostały objęte cesją wierzytelności dokonaną w drodze umowy z dnia 8 września 2009 r. przez poprzedniego wierzyciela pozwanych na rzecz powoda. Pozwani w ugodzie uznali swoje zobowiązania, należność z faktur objętych ugodą została podzielona na 15 rat i pomimo początkowego dokonywania regularnych spłat, pozwani zaprzestali płatności.

W dniu 17 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwani wnieśli zarzuty wnosząc

o uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu powołali zarzut przedawnienia roszczeń objętych żądaniem pozwu. Przyznali, iż pomiędzy stronami w 2011 r. doszło do zawarcia ugody, jednak ugoda ta nie zawierała oświadczenia pozwanych o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia. Ponadto, pozwani zarzucili, iż zawarta ugoda jest nieważna, ponieważ jej treść narusza zakaz pobierania odsetek od odsetek.

W odpowiedzi na zarzuty powód podtrzymał swoje dotychczasowe żądanie, wskazując, iż roszczenie objęte ugoda w chwili jej zawierania, nie było przedawnione z uwagi na fakt, iż powód złożył w dniu 20 sierpnia 2009 r. do Sądu Rejonowego w Limanowej wniosek o zawiązanie do próby ugodowej. Ponadto sama treść ugody zawierająca wyraźne uznanie zasadności roszczenia przez pozwanych i terminy poszczególnych spłat w których zobowiązują się płacić zawierała wystarczające elementy do potraktowania jej jak uznanie roszczenia ze zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia, nawet gdyby było ono przedawnione.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2013 roku wydanym w sprawie sygn. akt

V GC 1397/12 Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy utrzymał w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 17 lipca 2012 r.

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego zapadł w oparciu o następujące ustalenia i rozważania prawne:

Pozwani E. Ż. oraz J. Ż., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, nabywali towary od J. P.. Tytułem sprzedaży, J. P. wystawił faktury VAT: nr (...) w dniu 04.12.2007 r. na kwotę 8 232,56 zł; nr (...) w dniu 07.12.2007 r. na kwotę 8 681,42 zł; nr (...) w dniu 11.12.2007 r. na kwotę 16 798,18 zł; nr (...) w dniu 14.01.2008 r. na kwotę 18 178,84 zł. W dniu 8 czerwca 2009 r. J. P. przelał na powoda W. Z. wierzytelności wynikające m.in. ze wskazanych wyżej faktur wraz z należnościami ubocznymi, a powód zawiadomił pozwanych o przelewie wierzytelności i wezwał ich do zapłaty kwoty objętej przelewem. W dniu 20 sierpnia 2009 r. powód złożył do Sądu Rejonowego w Limanowej wniosek o zawiązanie do próby ugodowej

w przedmiocie nieuregulowanych należności pozwanych względem powoda.

W wyniku przeprowadzonej w tym przedmiocie rozprawy, nie doszło pomiędzy stronami do zawarcia ugody. W marcu i kwietniu 2011 r. strony prowadziły

w drodze korespondencji e-mail, negocjacje dotyczące treści ugody w przedmiocie należności objętych cesją wierzytelności, które to negocjacje w imieniu pozwanych prowadził adwokat J. T.. W dniu 13 maja 2011 r. pomiędzy stronami niniejszego postępowania doszło do zawarcia ugody, zgodnie z treścią której, pozwani uznali swoje zobowiązanie co do kwoty 146 386,95 zł, na które to zobowiązanie składały się należności wynikające m.in. z faktur nr (...). Pozwani zobowiązali się uiszczyć na rzecz wierzyciela należność główną wraz z odsetkami w 15-tu ratach. Odsetki ustawowe za okres od dnia 7 marca 2011 r. pozwani zobowiązali się uregulować zgodnie z postanowieniami § 2 pkt 2 ugody. Początkowo pozwani dokonywali regularnych spłat

w ustalonych kwotach i ratach, jednakże zaprzestali płacenia po 5 marca 2012 r. Po obliczeniu pozostałej do zapłaty reszty należności, powód wezwał pozwanych do jej zapłaty. Pozwani nie ustosunkowali się w żaden sposób do wezwania.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w całości i utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty z dnia 17 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy wydając powyższy wyrok wskazał na treść art. 535 kc., 509 kc., 123 § 1 pkt 1 kc., 124 kc, 117 § 2 kc. W ocenie Sądu I instancji powód, w myśl art. 6 kc, prawidłowo wykazał zarówno zasadność, jak

i wysokość przysługującego mu wobec pozwanego roszczenia. Sąd powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego doszedł do przekonania, iż zawiązanie do próby ugodowej, o jakiej mowa w art. 184-186 kpc przerywa bieg przedawnienia. Tym samym Sąd ten w oparciu o art. 123 k.c. stwierdził, że powód składając w dniu 20 sierpnia 2008 r. wniosek o zawiązanie do próby ugodowej dokonał przerwania biegu terminu przedawnienia, który rozpoczął swój bieg co do poszczególnych faktur, odpowiednio w dniu 04.01.2008 r., 07.01.2008 r., 11.01.2008 r., oraz 14.02.2008 r. Stąd powód wytaczając powództwo w tej sprawie nie uchybił terminowi przedawnienia swoich należności. Sąd

Rejonowy podniósł również, iż fakt podpisania umowy należy w sposób dorozumiany odczytać jako zrzeczenie się zarzutu przedawnienia w myśl art. 117 § 2 kc albowiem czynność ta może być dokonana zarówno w sposób wyraźny, jak i dorozumiany, a interpretacji należy dokonywać z uwzględnieniem art. 56 kc. i 65 kc.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Rejonowego wnieśli pozwani zaskarżając go w całości jednocześnie zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego tj.

- art. 123 § 1 kc. poprzez błędne przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie – w następstwie zawezwania do próby ugodowej z dnia 20 sierpnia 2009 roku, doszło do przerwania biegu przedawnienia, podczas gdy powyższe wezwanie skierowane zostało do niewłaściwego sądu;

- art. 117 § 2 kc. poprzez błędne przyjęcie, iż w następstwie podpisania przez strony umowy z dnia 13 maja 2011 r. doszło do zrzeczenia się przez pozwanych zarzutu przedawnienia;

- art. 6 kc. poprzez błędne przyjęcie, iż pozwani nie uczynili zadość obowiązkowi udowodnienia zasadności podniesionego zarzutu przedawnienia, w sytuacji, gdy powołali na tę okoliczność argumenty;

2) naruszenie przepisów postępowania tj:

- art. 484¹ i n. kpc. poprzez błędne przyjęcie, iż w danych okolicznościach przedmiotowej sprawy zachodziły przesłanki do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym;

- art. 207 § 6 kpc. poprzez niezwrócenie powodowi pisma z dnia 7 stycznia 2013 r., jak również dopuszczenie wniosków dowodowych sformułowanych w odpowiedzi powoda na zarzuty pozwanych, w sytuacji gdy winny one – jako spóźnione – zostać pominięte.

Mając powyższe na uwadze apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwani wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanych nie jest zasadna.

Analizując w pierwszej kolejności zarzuty w zakresie naruszenia prawa procesowego to wskazać należy, iż apelujący zarzucił naruszenie art. 484¹ i n. kpc oraz 207 § 6 kpc. Odnośnie powołanego art. 484¹ i n. kpc to był on o tyle bezzasadny, iż okoliczność wydania przez Sąd Rejonowy nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym we wstępnej przeciw fazy postępowania sądowego, pozostawała bez istotnego wpływu na dalszy bieg sprawy i ostateczne merytoryczne jej rozstrzygnięcie. Po wydaniu nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym pozwani mieli prawo, z którego skorzystali, wnieść zarzuty i w treści tychże powołać wszelkie twierdzenia i dowody niweczące zasadność roszczenia powoda. Treść ostatecznie wydawanego wyroku, również w sprawie w której uprzednio wydano nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym stanowi bowiem wyraz ponownej analizy całości już zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, poczynienia na jego podstawie ustaleń faktycznych, a następnie dokonanych rozważań prawnych. Tak więc wydanie przez Sąd nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym pozostawała bez wpływu na ostateczne merytoryczne rozpoznania sprawy i już z tej przyczyny zarzut apelacyjny w tym zakresie nie mógł okazać się skuteczny. Dla pełności jedynie rozpoznania zarzutu apelacyjnego zgłoszonego w tym przedmiocie dodać należy, iż analiza dokumentów dołączonych do pozwu, a zwłaszcza dołączony doń dokument umowy pozwalał, w ocenie Sądu Okręgowego, na wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, stosownie do treści art. 485 § 1 pkt 3 kpc,

zawierał on bowiem wprost pisemne oświadczenie dłużników o uznaniu długu zawarte w § 1 tejże ugody i na tamtym etapie postępowania brak było podstaw dla uznania oświadczenia w tym zakresie za nieważne.

Pozwani zarzucili również naruszenie art. 207 § 6 kpc brak zwrotu powodowi pisma z dnia 7 stycznia 2013r. i dopuszczenie wniosków dowodowych sformułowanych w odpowiedzi powoda na zarzuty w sytuacji gdy winny one jako spóźnione zostać pominięte. Otóż wbrew temu zarzutowi pismo z dnia 7 stycznia 2013r. nie podlegało zwrotowi, skoro stanowiło ono odpowiedź na wezwanie Przewodniczącego, wystosowane pismem z dnia 2 stycznia 2013r. (k-72), a zobowiązujące stronę powodową do ustosunkowania się do treści zarzutów. Zarządzenie w tym zakresie pełnomocnik powoda otrzymał w dniu 4 stycznia 2013r. i w dniu 10 stycznia 2013r., a więc w określonym terminie złożył w tym przedmiocie pismo procesowe (datowane 7 stycznia 2013r.). W konsekwencji przedmiotowe pismo nie podlegało zwrotowi, a zawarte w nim twierdzenia i wnioski dowodowe należało ocenić jako złożone w terminie i właściwie sąd uczynił twierdzenia te rozpatrując, a wnioski dowodowe przeprowadzając.

Czyniąc zarzuty naruszenia prawa materialnego apelujący zarzucił naruszenie art. 123 § 1 kc, 117 § 2 kc i art. 6 kc. W ocenie Sądu Okręgowego żaden ze sformułowanych na tle powyższych norm prawnych zarzutów apelującego nie był zasadnym.

Poczynając od analizując zarzutu w zakresie naruszenia art. 123 § 1 kpc, to wbrew twierdzeniom apelującego norma ta nie odsyła do sądu, określonego przez pozwanych jako sądu właściwego. Stosownie do jej treści bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia, przy czym Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego (powołane przez Sąd Rejonowy), iż powyższe kryterium spełnia złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej. Strona powodowa złożyła wniosek o zawezwanie do próby ugodowej z dnia 20 sierpnia 2009r. do Sądu Rejonowego w Limanowej (k-85-86), wniosek ten jak wynikało wprost z załączonego doń zestawienia należało obejmować należności dochodzoną w niniejszej sprawie (k-87), sąd przeprowadził postępowanie, wyznaczył posiedzenie w dniu 28 września 2009r. na którym do ugody nie doszło (k-92). Tym samym brak podstaw, aby zaprzeczyć, iż wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie został złożony skutecznie, skoro jego wynikiem było wszczęcie i przeprowadzenie przez sąd postępowania. Dodać również należy, iż stosownie do treści art. 379 pkt 6 kpc nieważność postępowania w związku z ew. niewłaściwością sądu zachodzi jedynie gdy sąd rejonowy orzekał w sprawie, w której sąd okręgowy jest właściwy bez względu na wartość przedmiotu sporu, a w niniejszej sprawie przesłanka ta w żaden sposób nie zachodziła.

Tym samym skoro roszczenie objęte żądaniem pozwu w tej sprawie stawało się wymagalne odpowiednio w dniach 4 stycznia 2008r, 7 stycznia 2008r, 11 stycznia 2008r. i 14 lutego 2008r. to zważywszy na 2 letni termin przedawnienia wynikający z art. 554 kc podlegało by ono przedawnieniu odpowiednio z upływem 4 stycznia 2010r, 7 stycznia 2010r, 11 stycznia 2010r. i 14 lutego 2010r., bieg terminu przedawnienia został jednak przerwany poprzez złożenie w/w wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, wniosek ten bowiem został złożony przed upływem terminu przedawnienia, bowiem w sierpniu 2009r., początkując tym samym rozpoczęcie od nowa biegu terminu przedawnienia stosownie do art. 124 § 2 kpc od daty 28 września 2009r. Tym samym skoro zawierana przez strony ugoda miała miejsce 13 maja 2011r. czyli przed upływem kolejnego 2 letniego terminu (upływałby on 28 września 2011r.) to dotyczyła ona wierzytelności nieprzedawnionej, co tym samym zarzut apelującego co do naruszenia art. 117 § 2 kc czyniło bezprzedmiotowym. Nieuzasadnione są twierdzenia apelacji, iż Sąd Rejonowy zajął w tej mierze sprzeczne stanowiska, trzeba bowiem podkreślić, iż rozważania Sądu I instancji w zakresie ew. zrzeczenia się zarzutu przedawnienia w związku z zawieraną ugodą poczynione zostały jedynie jak wskazał to ten Sąd wprost na marginesie i na marginesie Sąd Okręgowy stwierdza, iż co do zasady wyrażony w tym zakresie pogląd Sądu Rejonowego zasługiwał na podzielenie. Konsekwencją niniejszego było również nieuwzględnienie zarzutu apelującego w zakresie naruszenia art. 6 kc. Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia i na ich tle rozważania zostały uczynione w uwzględnieniu prawidłowego rozłożenia ciężaru dowodu wynikającego z art. 6 kc.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na mocy art. 385 kpc, o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzekając na zasadzie art. 98 kpc i art. 108 § 1 kpc.